

skal op paa de 75 Kr. Navnlig i Landkommunerne ere Folk ofte komne og have bedt om 20 eller 25, 50 eller 40 Kr., men skal man nu straks springe op paa 75 Kr., kan det nok være, man siger: Lad os saa vente og se om hans Trang virkelig er tilstrækkelig stor. Noget lignende vilde finde Sted, naar Folk skulde flyttes op fra den ene Klasse til den anden. Noget andet vilde det ganske vist være, naar man sagde, at det skulde ske efter visse Aar eller efter et vist Forhold, men det vilde være et for stort Indgreb i Kommunernes Styrelse. Maksimaltaksten paa Landet er 300 Kr., men hvis det nu oplyses, som det ærede Medlem for Silkeborg (Byriel-Jensen) omtalte, at 600 Kr. ere nødvendige, kan Manden saa komme og sige: Lad mig ogsaa faa de andre 300 Kr. Sogneraadet har ganske vist Ret til at give dem, men det er en yderligere Gave. Jeg indser derfor ikke, at disse Forslag ere bedre end de bestaaende. Jeg er overbevist om, at det, hvis de blev førte ud i Livet, snarere vilde skade. Med Hensyn til Merudgiften have vi den ærede Ordførers Ord for, at den vilde blive omtrent 9 Mill. Men naar man kommer med et Forslag om at forøge en Statsudgift fra $2\frac{1}{2}$ Mill. til $6\frac{3}{4}$ Mill. — saa vidt jeg forstod, skulde Kommunerne jo tilskyde $2\frac{1}{4}$ Mill. — maa man dog angive en Maade, hvorpaa Pengene kunne komme ind. Havde de ærede Forslagsstillere givet os en bestemt Anvisning paa, hvor Pengene skulde skaffes fra, var det noget andet, men det er meget let at staa og skære Remme af Andenmands Hud. Det er grumme nemt for d'Hrr. at sige: Vi ville give de og de Summer, vi ville have, at Staten skal tilskyde $6\frac{3}{4}$ Mill. Men naar man ikke kan sige, hvor Pengene skulle komme fra, nytter det jo ikke meget. Jeg øjner virkelig ikke, hvorledes vi i dette Øjeblik skulle kunne faa Penge dertil, med mindre vi vilde beskære andre naturlige Udviklingsforhold paa Finansloven.

Her vil jeg atter gaa tilbage til Eftergivelsen af Fattighjælpen. Efter den nuværende Lov giver Staten indtil Halvdelen, men efter det foreliggende Forslag skal Staten tilskyde $\frac{3}{4}$ i de første fem Aar. Nu gad jeg set det Sogneraad, der, naar der meldte sig en Mand, der havde en Gæld paa Ryggen til Sognet, ikke eftergav denne, naar Staten tilskød $\frac{3}{4}$ af Alderdomsunderstøttelsen. Det vil blive et meget grelt Forhold dette med Hensyn til Eftergivelsen, idet Kommunen for Fremtiden vil have endnu større Interesse i at eftergive Fattighjælpen.

Jeg skal endnu omtale den Ændring, som foreslaas i § 12. Efter den nuværende Lov kan en Mand klage til Amtmanden, og hvis Amtmanden ikke finder hans Besværing gyldig, er han færdig. Nu foreslaas det, at man kan gaa videre til Indenrigsministeren. Men naar først Sogneraadet har afslaaet en Begæring, og Amtmanden har sluttet sig dertil, tror jeg ikke, at det hjælper at gaa til Indenrigsministeren. Sogneraadet har en klar Indsigt i en Mands Forhold, Amtmanden kan erhverve sig det — de jydskke Amtmænd have i alt Fald i stort Omfang gjort det — men Indenrigsministeren kommer kun til at staa med de Oplysninger, som han maa søge gennem den Amtmand, i hvis Håand Sagen ligger. Jeg tror derfor ikke, at det vil blive bedre, jeg tror tværtimod, at Amtmændene nu opfatter det som deres Hovedopgave netop at værne dem, som Sogneraadene have sat ud. Hermed skal jeg slutte, og jeg skal altsaa kun udtale, at der er enkelte Punkter, som jeg kunde gaa med til at søge forandrede i den Retning, som Forslaget lyder. Men jeg tror ligesom den højtærede Minister, at det ikke er Tiden dertil. Jeg tror, at, efter at Sogneraadene have faaet en Vished for, at de kunne faa restitueret Halvdelen af det, de yde, skulle vi først se en Statistik fra den Tid for rigtig at kunne bedømme, om de ere gaaede for karrigt frem, og om vi skulle drage Grænser for dem paa dette Omraade. Jeg tror, at det i dette Øjeblik vilde være paa urigtige Oplysninger, man fældede sin Dom om hele denne Lovs Virken ude i Kommunerne.

Ellinger: Vi, der ikke have levet med i de bekendte Sammensmæltningstider, af hvilke denne Lov om Alderdomsunderstøttelse var en Frugt, have hele Tiden haft det Indtryk, at Loven i høj Grad bærer Præget af de Tider, og, husker jeg ikke fejl, var den Form, i hvilken Loven kom frem, egentlig som et Modtræk mod det Forslag, som Hørup og afdøde Berg den Gang havde stillet til Løsning af hele dette Spørgsmaal, og man tør nok sige, at Loven den Gang gik igennem med Jærnbane fart, og at man derfor ikke kunde overse Lovens Konsekvenser. Den Taler, som nylig havde Ordet (Ravn), sagde, at det var en Fejl, at man kaldte denne Lov en Almisselov. Ganske Ret deri har han dog ikke, thi det, der er den nuværende Lovs Fejl, er, at den ikke giver bestemte Regler om de Rettigheder, som Befolkningen er i Besiddelse af, og naar den